

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 11, 2020

Nummer 11, 2020

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:551](#) 31-03-2020

Ontvankelijk verzet tegen strafbeschikking wegens overtreding Taxiverordening Amsterdam 2012?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:549](#) 31-03-2020

Wederrechtelijk verkregen voordeel uit hennepeteelt.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:555](#) 31-03-2020

Klacht over schatting wederrechtelijk verkregen voordeel.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:529](#) 31-03-2020

Herstelarrest over de hoogte van een opgelegde betalingsverplichting.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:554](#) 31-03-2020

Herziening over veroordelingen ter zake van snelheidsovertredingen.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:486](#) 31-03-2020

Heeft hof ten onrechte eerdere veroordelingen in strafverzwarende zin betrokken in de strafoplegging?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:507](#) 31-03-2020

Heeft het hof een juiste uitleg gegeven aan het bestanddeel 'voorhanden hebben'?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:510](#) 31-03-2020

Heeft verdachte het wapen van zijn vader dat op een tafeltje in de woonkamer van de woning van verdachte en zijn ouders lag, voorhanden gehad?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:504](#) 31-03-2020

Heeft verdachte, die enkele uren in de slaapkamer van de medeverdachte is geweest, de zich in die slaapkamer bevindende vuurwapens en munitie voorhanden gehad?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:541](#) 31-03-2020

Betekening verstekmededeling ex artikel 366 Sv en overschrijding redelijke termijn.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:553](#) 31-03-2020

Herziening over rijden tijdens rijontzegging.

Annotatie

[‘Voorhanden hebben’ wapen als bedoeld in artikel 26 WWM. Commentaar bij Hoge Raad 31 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:507.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Schatting wederrechtelijk verkregen voordeel. Commentaar bij Hoge Raad 31 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:555.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Voorhanden hebben airsoftwapen. Commentaar bij Hoge Raad 31 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:510.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Annotatie bij Hoge Raad 18 februari 2020, ECLI:NL:HR:2020:277.](#)

mr. dr. B.J.V. Keupink

ANNOTATIE

‘Voorhanden hebben’ wapen als bedoeld in artikel 26 WWM. Commentaar bij Hoge Raad 31 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:507.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie voorhanden hebben van een vuurwapen (pistoolmitrailleur) en munitie is bewezen verklaard, dat het hof is uitgegaan van een onjuiste rechtsopvatting omtrent het bestanddeel ‘voorhanden hebben’ in artikel 26 Wet wapens en munitie (WWM).

Het hof heeft een door de verdediging gevoerd verweer als volgt samengevat en verworpen. De raadsman heeft aangevoerd dat verdachte niet wist dat het wapen dat hij in zijn handen heeft gehad een pistoolmitrailleur was en dat er dus sprake is van verontschuldgbare onbewustheid ten aanzien van het volautomatische karakter van het wapen. Het hof verwerpt het verweer en overweegt daarbij in het bijzonder dat het hof uit de bewijsmiddelen afleidt dat verdachte zich er bewust van was dat hij het betreffende vuurwapen en de munitie in zijn woning had liggen. Hij heeft dit vuurwapen en de munitie gezien en in handen gehad voordat hij het vuurwapen en de munitie verborg. Niet vereist is dat de bewustheid van verdachte zich uitstrekke tot alle specifieke eigenschappen en kenmerken van het vuurwapen dat in zijn woning is aangetroffen.

De Hoge Raad overweegt dat de tenlastelegging is toegesneden op artikel 26 lid 1 WWM en dat er daarom van moet worden uitgegaan dat de in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende term ‘voorhanden heeft gehad’ gebruikt is in de betekenis die deze term heeft in dat artikel. De Hoge Raad haalt artikel 2 lid 1 WWM, artikel 26 lid 1 WWM en artikel 55 lid 3 WWM, aan en overweegt dat voor een veroordeling van het – als pleger – voorhanden hebben van een wapen of munitie vereist is dat de verdachte het wapen of de munitie bewust aanwezig had. De in de rechtspraak van de Hoge Raad in dit verband gebruikte aanduiding van ‘een meerdere of mindere mate’ van bewustheid geeft aan dat de verdachte zich bewust was van de (waarschijnlijke) aanwezigheid van het wapen of de munitie, zonder dat die bewustheid zich hoeft uit te strekken tot de specifieke eigenschappen en kenmerken van het

wapen of de munitie of tot de exacte locatie van dat wapen of die munitie (vgl. ECLI:NL:HR:2020:504).

De Hoge Raad overweegt dat de klacht op de andersluidende opvatting berust dat de voor het voorhanden hebben van een wapen of munitie vereiste bewustheid zich uitstrekt tot de specifieke eigenschappen en kenmerken van het wapen of de munitie, waaronder ook de indeling van dat wapen in categorie II dan wel categorie III, en oordeelt dat de klacht daarom niet tot cassatie kan leiden.

ANNOTATIE

Schatting wederrechtelijk verkregen voordeel. Commentaar bij Hoge Raad 31 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:555.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens verdachte, in een ontnemingszaak met betrekking tot een hennepkwekerij, dat de schatting door het hof van het met de hennepkwekerij aan het perceel te Westervoort verkregen wederrechtelijk voordeel, ontoereikend is gemotiveerd.

Het hof heeft het wederrechtelijk verkregen voordeel geschat op € 206.817,71. De uitspraak met betrekking tot die schatting houdt in:

‘Het hof neemt de overwegingen van de rechtbank over ten aanzien van de berekening van het wederrechtelijk verkregen voordeel dat uit de hennepkwekerij te Westervoort is verkregen.

In het pand te Westervoort waren twee ruimtes waar hennepplanten stonden. De slaapkamer A, waar 255 hennepplanten stonden; en de zolderruimte B, waar 580 hennepplanten stonden. In beide ruimtes bevonden zich 19 hennepplanten per vierkante meter.

Volgens de tabel in het BOOM rapport van april 2005 bedraagt de opbrengst per plant in dit geval 26,2 gram.

De rechtbank ziet geen reden om hiervan af te wijken.

(...)

Winst totaal per oogst = € 45.959.49.

Uit de in het strafvonnis weergegeven bewijsmiddelen volgt dat door de verdachten diverse panden speciaal werden gehuurd ten behoeve van de hennepkweek. De gehuurde panden waren ook niet als woning ingericht. Het perceel te Westervoort werd met ingang van augustus 2007 gehuurd en de hennepkwekerij werd aldaar op 28 mei 2009 ontdekt en was niet als woning ingericht. In die periode werd door buurtbewoners gezien dat de luxaflex in het pand altijd dicht was. Verder werd door een getuige verklaard dat zij gezien had dat er

gevulde plastic zakken en veel hout en plaatmateriaal de woning werd binnengedragen.

De rechtbank acht daarom aannemelijk dat vanaf augustus 2007 tot 28 mei 2009 een in werking zijnde hennepkwekerij is geweest. Uitgaande van die periode en een kweekcyclus van 10 weken per oogst, is er sprake van 9 oogsten. Dat maakt dat voor dit pand het totale wederrechtelijk verkregen voordeel kan worden gesteld op $(9 \times \text{€ } 45.959,49 =) \text{€ } 413.635,41$.

Aannemelijk is voorts dat veroordeelde niet als enige voordeel heeft gehad van dit pand.

Naast veroordeelde is ook een andere betrokkene veroordeeld voor de hennepkwekerij in dit pand. De rechtbank zal daarom, nu ook niet anderszins is gebleken, het voordeel pondsgewijs verdelen. Dat maakt dat voor veroordeelde het wederrechtelijk verkregen voordeel van de hennepkwekerij aan het perceel te Westervoort uitkomt op een bedrag van $\text{€ } 413.635,41 : 2 = \text{€ } 206.817,71$.

Het hof ziet geen redenen om van deze berekening af te wijken. De verklaring van veroordeelde, inhoudende dat hij $\text{€ } 50.000,-$ heeft verdiend aan de kwekerijen middels drie oogsten, acht het hof onvoldoende onderbouwd en niet aannemelijk geworden.'

De Hoge Raad overweegt dat het hof deze schatting onder meer heeft ontleend aan het volgende bewijsmiddel:

'Het in de wettelijke vorm opgemaakte proces-verbaal van verhoor (als bijlage pagina 1113-1114 van het stamproces-verbaal), opgemaakt op 29 mei 2009, voor zover inhoudende, zakelijk weergegeven, het relaas van andere getuige:

Ik woon op een adres te Westervoort. Mij is opgevallen dat er in het jaar 2007 mensen kwamen wonen in de woning aan dezelfde straat. Het was een gezin bestaande uit een man en een vrouw en een kind. Deze mensen waren van Turkse afkomst. De man stelde zich voor en vertelde mij dat hij een café/restaurant had in Doesburg. Deze mensen zijn nu een jaar weg uit de woning. Ik heb de man echter wel meerdere keren terug gezien. In de zomer van 2008 kwamen er twee andere bewoners in deze woning. Het waren een vrouw en een man. Het was voor mij duidelijk dat het buitenlandse mensen waren. Tegelijkertijd begon het met veel geluiden in de woning. Ik hoorde vooral veel getimmer. Eigenlijk in dezelfde periode dat de nieuwe burens kwamen wonen, verscheen er een busje in de straat. Uit dat busje kwamen in mijn ogen "jonge piemkes". Volgens mij waren het een zestal personen.'

De Hoge Raad overweegt dat het hof geoordeeld heeft dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen uit negen oogsten in de periode van augustus 2007 tot 28 mei 2009. De Hoge Raad oordeelt dat, gelet op de door het hof gebruikte verklaring van de andere

getuige en in het licht van wat door en namens de betrokkene is aangevoerd, dat oordeel niet zonder meer begrijpelijk is.

ANNOTATIE

Voorhanden hebben airsoftwapen. Commentaar bij Hoge Raad 31 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:510.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie het voorhanden hebben van een wapen van categorie I onder 7°, als bedoeld in de Wet wapens en munitie (WWM), te weten een airsoftwapen gelijkend op een vuurwapen, te weten een CZ 75 Compact P-01 9mm, zijnde een voorwerp dat voor wat betreft zijn vorm en afmetingen een sprekende gelijkenis vertoonde met een vuurwapen is bewezen verklaard, onder meer dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, bewezen verklaard heeft dat de verdachte, kort gezegd, een wapen voorhanden heeft gehad.

Het hof heeft een door de raadvrouw gevoerd verweer als volgt samengevat en verworpen. Van de zijde van de verdachte is vrijspraak bepleit. Daartoe is aangevoerd dat de verdachte geen beschikkingsmacht had over het airsoftwapen. Hij was niet bij machte om het wapen, dat van zijn vader was, weg te doen. De vader van de verdachte heeft in hoger beroep als getuige verklaard dat zijn zoon geen spullen van hem weg zou gooien zonder zijn goedvinden en de verdachte heeft verklaard dat hij niet aan de spullen van zijn vader komt. Er is aldus geen sprake van enige beschikkingsmacht c.q. handelingsbevoegdheid aan de zijde van de verdachte. Nu er geen relatie tussen de verdachte en het wapen bestaat, dient de verdachte te worden vrijgesproken van het voorhanden hebben van een airsoftwapen.

Het hof is van oordeel dat de bepleite vrijspraak van het ten laste gelegde feit wordt weersproken door de bewijsmiddelen. Het hof heeft, gelet op het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep, geen reden om aan de juistheid en de betrouwbaarheid van die, van de lezing van de verdediging afwijkende, bewijsmiddelen te twijfelen. Het hof acht bewezen dat de verdachte op 2 augustus 2017 een airsoftwapen (een wapen als bedoeld in categorie I onder 7° WWM) voorhanden heeft gehad. Het begrip 'voorhanden hebben' veronderstelt een drietal, niet cumulatieve factoren:

1. De aanwezigheid van het wapen, al dan niet in de onmiddellijke nabijheid van de dader,

waarbij de eigendomsvraag van het wapen er niet toe doet.

2. Een machtsrelatie tussen dader en wapen, in die zin dat er een zekere relatie moet bestaan tussen het wapen en de verdachte in die zin dat er met betrekking tot het wapen een zekere vorm van machtsuitoefening mogelijk moet zijn. Het gaat om een zekere handelingsbevoegdheid, waarvan ook kan worden gesproken wanneer men geen zeggenschap heeft over het wapen als zodanig, maar wel over de plaats waar het zich bevindt. Wanneer iemand het wapen van een ander in zijn woning heeft, heeft men wellicht geen zeggenschap over het wapen, maar kan men wel het wapen uit de woning verwijderen en aldus 'handelingsbevoegdheid' hebben ten aanzien van het wapen.

3. Er dient bij de dader een meer of mindere mate van bewustheid te bestaan ten opzichte van het aanwezig hebben van het wapen.

Het hof is van oordeel dat blijkens de gebezigde bewijsmiddelen aan voornoemde factoren is voldaan. De verdachte wist dat zijn vader een airsoftwapen in bezit had en de verdachte heeft er zelf – naar eigen zeggen – ook een keer mee geschoten. De verdachte kon het wapen goed beschrijven en was bekend met de werking van het wapen. Op 2 augustus 2017 lag het wapen gedurende twee dagen open en bloot in de woonkamer van de woning waar de verdachte samen met zijn ouders woont. Verdachte was zich daarvan bewust. Ook al was het wapen van de vader van de verdachte en stelt deze dat zijn zoon er 'met zijn tengels' van af moest blijven, dan nog is er naar het oordeel van het hof sprake van een zekere mate van machtsuitoefening, beschikkingsmacht, aan de zijde van de verdachte. De verdachte had het wapen uit de woning kunnen verwijderen en kunnen wegdoen. Hij had ook zijn vader kunnen vragen het wapen weg te doen, hetgeen de verdachte volgens de vader die als getuige ter terechtzitting in hoger beroep is gehoord, nooit tegen hem heeft gezegd. De vader-zoonrelatie doet aan een en ander niet af en ook de stelling van de verdachte dat hij niet heeft geholpen bij het schoonmaken van het wapen, wat daar ook van zij, maakt dit niet anders.

De Hoge Raad overweegt dat op grond van artikel 13 lid 1 WWM het verboden is een wapen van de categorie I voorhanden te hebben. Het handelen in strijd met dit verbod is als misdrijf strafbaar op grond van artikel 55 en 56 WWM. Voor een veroordeling van het – als pleger – voorhanden hebben van een wapen is vereist dat de verdachte het wapen bewust aanwezig had. De in de rechtspraak van de Hoge Raad in dit verband gebruikte aanduiding van 'een meerdere of mindere mate' van bewustheid geeft aan dat de verdachte zich bewust was van de (waarschijnlijke) aanwezigheid van het wapen, zonder dat die bewustheid zich hoeft uit te strekken tot de specifieke eigenschappen en kenmerken van het wapen of tot de exacte locatie van dat wapen. Voor het bewijs van dergelijke bewustheid geldt dat daarvan ook sprake kan zijn in een geval dat het niet anders kan dan dat de verdachte zulke bewustheid heeft gehad

(vgl. ECLI:NL:HR:2011:BP5992). Voorts houdt het aanwezig hebben van een wapen in dat de verdachte feitelijke macht over het wapen kan uitoefenen in de zin dat hij daarover kan beschikken. Daarvoor hoeft het wapen zich niet noodzakelijkerwijs in de directe nabijheid van de verdachte te bevinden. In bijzondere gevallen volstaat de enkele mogelijkheid tot het uitoefenen van feitelijke macht over het wapen niet voor het oordeel dat de verdachte dat wapen voorhanden had in de zin van artikel 13 lid 1 WWM. Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer iemand onverhoeds of ongewild kortstondig een wapen van een ander in handen krijgt of wanneer iemand onverwacht kennis krijgt van de aanwezigheid in zijn nabijheid van een wapen van een ander, terwijl hij redelijkerwijs daarvan niet direct afstand kan nemen.

De Hoge Raad oordeelt dat het oordeel van het hof dat de verdachte het wapen voorhanden heeft gehad, gelet op hetgeen is vooropgesteld, niet van een onjuiste rechtsopvatting getuigt. Het is, mede gelet op de als bewijsmiddel opgenomen verklaring van de verdachte dat het wapen op de bank lag, hij en zijn vader het na lange tijd weer uit een kast hadden getrokken, hadden schoongemaakt en in het vet hadden gezet, zij een paar dagen daarvoor ermee in de tuin had geschoten en het wapen voor alleen zijn vader en hem voorhanden was, ook toereikend gemotiveerd.

ANNOTATIE

**Annotatie bij Hoge Raad 18 februari 2020,
ECLI:NL:HR:2020:277.**

mr. dr. B.J.V. Keupink

1. In het kader van een tussen (de raadkamer van) de rechtbank en de Hoge Raad terugkerende kwestie over beklag tegen inbeslagneming bij verschoningsgerechtigde notarissen, is de advocaat-generaal op 19 november 2019 in haar conclusie onder meer gekomen '(...) tot de volgende hypothese, die ik hierbij ter toetsing aan de Hoge Raad voorleg' (conclusie A-G Spronken, ECLI:NL:PHR:2019:1190, ov. 4.21).
2. Het gebeurt niet vaak dat hypothesen zo expliciet aan de Hoge Raad worden voorgelegd. Die hypothese houdt in de kern het volgende in. Het beginsel dat het oordeel van de verschoningsgerechtigde over de vraag of stukken onder het verschoningsrecht vallen bepalend is, brengt met zich dat slechts in situaties waarin sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden of waarin sprake is van twijfel of stukken kunnen worden aangemerkt als corpora respectievelijk instrumenta delicti, de rechter-commissaris dan wel de beklagrechter bevoegd is om voorafgaand aan een beslissing of van een dergelijke uitzonderingssituatie sprake is, kennis te nemen van de inhoud van de in beslag genomen stukken en dan slechts in zoverre als het nodig is om te beoordelen of van een van deze uitzonderingssituaties sprake is.
3. Zie ik het goed, dan lijkt de Hoge Raad aan het slot van deze uitspraak van 18 februari 2020, in een aantal overwegingen ten overvloede ('2.7.1 Opmerking verdient dat ...'), deels op de hypothese van de advocaat-generaal in te gaan onder verwijzing naar eerdere rechtspraak.
4. Op niet-ongebruikelijke wijze herhaalt de Hoge Raad (r.o. 2.7.1-2.7.3) de kaders die de voorgaande jaren in rechtspraak zijn uitgezet (onder verwijzing naar HR 2 juli 2013, ECLI:NL:HR:2013:CA0434, HR 1 juli 2014, ECLI:NL:HR:2014:1566 en HR 28 juni 2016, ECLI:NL:HR:2016:1324):

'2.7.1 (...) Op grond van art. 98 Sv mogen bij personen met een bevoegdheid tot verschoning als bedoeld in art. 218 Sv zonder hun toestemming brieven of andere geschriften tot welke hun plicht tot geheimhouding zich uitstrekt, niet in beslag worden genomen. Wel mogen, zoals

volgt uit art. 98, vijfde lid, Sv, zonder hun toestemming in beslag worden genomen brieven of geschriften die voorwerp van het strafbare feit uitmaken of tot het begaan daarvan hebben gediend, nu dergelijke brieven en geschriften geen object zijn van de aan bedoelde personen toekomende bevoegdheid tot verschoning.

Wanneer de verschoningsgerechtigde zich op het standpunt stelt dat het gaat om brieven of geschriften die geen voorwerp van het strafbare feit uitmaken en evenmin tot het begaan daarvan hebben gediend en waarvan kennisneming zou leiden tot schending van het beroepsgeheim, dient dit standpunt door de organen van politie en justitie te worden geëerbiedigd, tenzij redelijkerwijze geen twijfel erover kan bestaan dat dit standpunt onjuist is. Het oordeel of dit laatste het geval is komt in eerste instantie toe aan de rechter|commissaris, bij voorkeur na overleg met een gezaghebbend vertegenwoordiger van de beroepsgroep van de verschoningsgerechtigde (zoals de plaatselijk deken van de Orde van Advocaten of de Ringvoorzitter). *Voor zover dat noodzakelijk* is mag daartoe door de rechter-commissaris van de desbetreffende stukken worden kennisgenomen. (Vgl. HR 2 juli 2013, ECLI:NL:HR:2013:CAO434.) (...)

2.7.3 (...) *Voor zover dat noodzakelijk* is voor de beoordeling van het klaagschrift, mag de raadkamer van de Rechtbank eveneens van de betreffende stukken kennisnemen (vgl. HR 28 juni 2016, ECLI:NL:HR:2016:1324).’ (cursiveringen toegevoegd)

5. In het licht van de conclusie en de hypothese van de advocaat-generaal had hier mijns inziens meer in gezeten. De advocaat-generaal concludeert onder meer:

‘4.22. Daarbij meen ik dat de verdenking dat van deze uitzonderingssituaties sprake is, vooraf moet bestaan. Ik ben met mijn ambtgenoot Knigge van oordeel dat het niet de bedoeling kan zijn, dat inbeslagneming van dossiers bij verschoningsgerechtigden plaats vindt bij wijze van *fishing expedition* om aan de hand van de inhoud hiervan te bezien of de verschoningsgerechtigde zich bijvoorbeeld schuldig heeft gemaakt aan zeer ernstige strafbare feiten, of om te onderzoeken of er zich misschien vervalste stukken (*corpora* of *instrumenta*) in de dossiers bevinden.

4.23. Ook voor het standpunt dat er redelijkerwijs geen twijfel bestaat dat het oordeel van de verschoningsgerechtigde onjuist is, dienen mijns inziens concrete aanwijzingen te bestaan, buiten de inbeslaggenomen stukken om. Alleen dan is de rechtszekerheid over de reikwijdte van het verschoningsrecht zoals deze in de vaste rechtspraak van de Hoge Raad is verankerd, gewaarborgd.’

6. Voor een discussie over de redelijkerwijs buiten twijfel staande onjuistheid van het

standpunt van de verschoningsgerechtigde zouden dus – zoals de advocaat-generaal schrijft, en waarmee ik het volledig eens ben – concrete aanwijzingen moeten bestaan, op basis van ander materiaal dan de (mogelijk) geprivilegieerde stukken. Daarnaast zou de verdenking dat van een van de uitzonderingssituaties sprake is, vooraf al moeten bestaan; dus vóór kennisneming, in plaats van ná een *fishing expedition*.

7. De advocaat-generaal had dan ook ten aanzien van inhoudelijke kennisneming van de stukken uitdrukkelijk de terechte vraag opgeworpen: ‘Wat betekent “voor zover noodzakelijk”?’ (conclusie A-G, ov. 4.17). Maar door de Hoge Raad wordt geen concreet antwoord gegeven op haar vraag. De betekenis van ‘voor zover noodzakelijk’ blijft gezien de cursiveringen hierboven ongeveer bij: ‘voor zover dat noodzakelijk is, mag van de betreffende stukken worden kennisgenomen’. Een gemiste kans.

8. Daarnaast klinkt in de conclusie van de advocaat-generaal enige zorg door over het behoud van het primaat van de verschoningsgerechtigde bij het bepalen of sprake is van verschoningsgerechtigde stukken. De rechtbank had volgens de advocaat-generaal (conclusie A-G, ov. 2.13) ‘(...) alle inbeslaggenomen stukken zelf inhoudelijk beoordeeld, zonder daarbij het primaat van klagers om te bepalen wat onder hun verschoningsrecht valt, in acht te nemen’. Wat de rechtbank heeft gedaan is ‘evident in strijd met de uitgangspunten die gelden voor de procedure die zou moeten worden gehanteerd bij een inbeslagneming bij verschoningsgerechtigden’ (conclusie A-G, ov. 4.2). In overweging 4.24 is de advocaat-generaal van oordeel dat het zonder gegronde reden voorbijgaan aan het primaat van de verschoningsgerechtigde bij de inbeslagneming van stukken op zichzelf al een fundamentele inbreuk op het verschoningsrecht oplevert, die zou moeten leiden tot gegronde verklaring van het beslag. Volgens de advocaat-generaal zou dit moeten leiden tot een nieuwe beoordeling van de stukken met inachtneming van alle waarborgen. Helaas gaat de Hoge Raad niet expliciet in op de uitleg die de advocaat-generaal geeft aan de beschikking van de Hoge Raad van 11 juli 2017 (conclusie A-G, ov. 4.9-4.11). De Hoge Raad houdt vast aan zijn standaardformulering en deelt klaarblijkelijk – althans, zo begrijp ik daaruit – de zorgen van de advocaat-generaal niet. Het is in beginsel de verschoningsgerechtigde die bepaalt of stukken onder diens verschoningsrecht vallen en dat standpunt moet vervolgens worden geëerbiedigd door de opsporingsambtenaren, tenzij redelijkerwijze geen twijfel erover kan bestaan dat dat standpunt onjuist is. Het oordeel over deze ‘tenzij’ komt in de woorden van de Hoge Raad ‘in eerste instantie’ toe aan de rechter-commissaris, nadat daaraan voorafgaand de verschoningsgerechtigde diens standpunt heeft ingenomen. Positief beschouwd, neemt de Hoge Raad geen afstand van eerdere rechtspraak en kent de Hoge Raad aldus onverminderd het primaat aan de verschoningsgerechtigde toe zoals al het uitgangspunt was en in essentie ook is neergelegd in artikel 98 Sv. De Hoge Raad laat het aan de uiteindelijke zittingsrechter in

plaats van de beklagrechter en onthoudt de lezer voorlopig nog van verdere verduidelijking.

9. Voorts valt op dat, anders dan de advocaat-generaal en de rechtbank, de Hoge Raad de frase of sprake is geweest van ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden die met zich brengen dat het belang van de waarheidsvinding moet prevaleren boven het belang dat door het verschoningsrecht wordt gediend’ (vgl. bijv. HR 10 maart 2009, ECLI:NL:HR:2009:BG9494), niet hanteert in deze uitspraak. Dat is op zichzelf niet nieuw in dit soort overwegingen (vgl. bijv. HR 22 december 2015, ECLI:NL:HR:2015:3714), maar het valt op omdat de advocaat-generaal en de rechtbank dat aspect juist wel meenemen in hun beoordeling en de ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ in literatuur steevast als één van de drie doorbrekingsgevallen wordt aangemerkt (naast gegeven toestemming en naast de corpora/instrumenta delicti). Mogelijk is de gedachte van de Hoge Raad dat voor beoordeling van de ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden waarin waarheidsvinding prevaleert’ geen kennisneming van de in beslag genomen, geprivilegieerde, stukken nodig zal zijn ‘nu het daarbij gaat om de beoordeling van omstandigheden die zich ongeacht de inhoud van de stukken voordoen’ (vgl. HR 1 juli 2014, ECLI:NL:HR:2014:1566, r.o. 2.4.2), zoals bijvoorbeeld in een geval waarin de verschoningsgerechtigde zelf ernstige strafbare feiten begaat. Als dat klopt, dan zou ook over deze band het verschoningsrecht een beetje verder worden beschermd tegen onnodige doorbreking. Nu daarover niets is overwogen door de Hoge Raad in deze uitspraak, kan daarover evenwel weinig worden gezegd.

10. In overwegingen ten overvloede die volgens de Hoge Raad ‘opmerking verdienen’ en waarin het geldende recht wordt uiteengezet, zou naar mijn mening meer mogen worden meegegeven dan alleen een samenvatting van eerdere rechtspraak. Al was het maar om extra duidelijkheid en compleetheid te bieden aan de rechtspraak. Zeker wanneer de conclusie van de advocaat-generaal daar vriendelijk toe dringt. Deze uitspraak leende zich voor een nadere verdieping van de doorbrekingskaders van het verschoningsrecht. Helaas lijken andere overwegingen te hebben geprevaleerd.

RECHTSPRAAK

Klacht over schatting wederrechtelijk verkregen voordeel.

Klacht over schatting wederrechtelijk verkregen voordeel.

Het cassatiemiddel klaagt dat de schatting door het hof van het met de hennepkwekerij in het perceel [b-straat 1] te Westervoort verkregen wederrechtelijk voordeel, ontoereikend is gemotiveerd.

Uit de in het strafvonnis weergegeven bewijsmiddelen volgt dat door de verdachten [betrokkene] diverse panden speciaal werden gehuurd ten behoeve van de hennepkweek. De gehuurde panden waren ook niet als woning ingericht. Perceel [b-straat 1] werd met ingang van augustus 2007 gehuurd en de hennepkwekerij werd aldaar op 28 mei 2009 ontdekt en was niet als woning ingericht. In die periode werd door buurtbewoners gezien dat de luxaflex in het pand altijd dicht was. Verder werd door getuige [betrokkene 20] verklaard dat zij gezien had dat er gevulde plastic zakken en veel hout en plaatsmateriaal (het hof begrijpt: plaatmateriaal) de woning werd binnengedragen.

De rechtbank acht daarom aannemelijk dat vanaf augustus 2007 tot 28 mei 2009 een in werking zijnde hennepkwekerij is geweest. Uitgaande van die periode en een kweekcyclus van tien weken per oogst (gelet op het rapport BOOM van april 2005), is er sprake van negen oogsten. Dat maakt dat voor dit pand het totale wederrechtelijk verkregen voordeel kan worden gesteld op $(9 \times \text{€ } 45.959,49 =) \text{€ } 413.635,41$.

Aannemelijk is voorts dat veroordeelde niet als enige voordeel heeft gehad van dit pand.

Naast veroordeelde is ook [betrokkene 2] veroordeeld voor de hennepkwekerij in dit pand. De rechtbank zal daarom, nu ook niet anderszins is gebleken, het voordeel pondsgewijs verdelen. Dat maakt dat voor veroordeelde het wederrechtelijk verkregen voordeel van de hennepkwekerij aan de [b-straat 1] uitkomt op een bedrag van $\text{€ } 413.635,41 : 2 = \text{€ } 206.817,71$.

Het hof ziet geen redenen om van bovenstaande berekening af te wijken. De verklaring van veroordeelde, inhoudende dat hij € 50.000 heeft verdiend aan de kwekerijen middels drie oogsten, acht het hof onvoldoende onderbouwd en niet aannemelijk geworden.

Het hof heeft geoordeeld dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen uit negen oogsten in de periode van augustus 2007 tot 28 mei 2009. Gelet op de door het hof gebruikte verklaring van [betrokkene 4] en in het licht van wat door en namens de betrokkene is aangevoerd, is dat oordeel niet zonder meer begrijpelijk.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:555

Zaaknummer: 18/02351

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M. Kuijer

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Herziening over veroordelingen ter zake van snelheidsovertredingen.

Herziening over veroordelingen ter zake van snelheidsovertredingen.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Op de door de advocaat-generaal in zijn conclusie vermelde gronden moet het in de aanvraag aangevoerde worden aangemerkt als een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv, zodat de aanvraag gegrond is en als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt voor zover nodig de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde vonnissen van de kantonrechter in de rechtbank Den Haag en van de kantonrechter in de rechtbank Rotterdam en verwijst de zaken naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaken op de voet van artikel 472 lid 2 Sv opnieuw zullen worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:554

Zaaknummer: 19/04023

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: S. Wortel

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Wederrechtelijk verkregen voordeel uit hennepsteelt.

Wederrechtelijk verkregen voordeel uit hennepsteelt.

Het cassatiemiddel klaagt over de schatting door het hof van het wederrechtelijk verkregen voordeel voor zover deze betrekking heeft op de kosten van levensonderhoud.

Het hof heeft de vaststelling van het bedrag waarop het wederrechtelijk voordeel wordt geschat, doen steunen op een rapport waarin een berekeningssysteem – aangeduid als kasopstelling – is gehanteerd waarin

- a) is uitgegaan van gegevens die betrekking hebben op de periode van 1 januari 2006 tot en met 1 oktober 2010,
- b) als relevante gegevens onder meer zijn gebruikt (1) de door de betrokkene gedane contante uitgaven, (2) de legale contante ontvangsten, (3) het eindsaldo aan contante gelden, en
- c) het negatieve verschil tussen contante uitgaven en ontvangsten, dat slechts veroorzaakt kan zijn door een onverklaarde bron van ontvangsten, wordt aangemerkt als wederrechtelijk verkregen voordeel in de zin van artikel 36e Wetboek van Strafrecht.

Het hof heeft een bedrag van € 29.000 aan kosten voor levensonderhoud opgeteld bij het negatieve eindsaldo van de eenvoudige kasopstelling van € 87.287,49, terwijl deze kosten al in de door het hof voor de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel gebruikte kasopstelling als contante uitgaven zijn verwerkt. Gelet daarop is deze schatting van het hof niet zonder meer begrijpelijk.

Het cassatiemiddel slaagt.

Het cassatiemiddel klaagt voorts over de schatting door het hof van het wederrechtelijk verkregen voordeel voor zover deze betrekking heeft op de inkomsten uit [A] VOF.

De door het hof voor de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel gebruikte 'kasopstelling [betrokkene] en [betrokkene 6], periode 1-1-2006 t/m 01-10-2010', vermeldt als aan [A] gerelateerde bron van legale contante ontvangsten uitsluitend '31-12-2008 Contante

Prive-onttrekking [A] € 30.982,00'.

De uitspraak van het hof houdt – voor zover in cassatie van belang – het volgende in:

‘Het hof overweegt daarbij dat mogelijke legale inkomsten uit [A] reeds in de kasopstelling zijn verwerkt.’

Het oordeel van het hof dat de legale inkomsten uit [A] VOF in de kasopstelling zijn verwerkt, is gelet op wat namens de betrokkene is aangevoerd over de in 2009 verkregen uitkoopsom van € 12.500, niet toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:549

Zaaknummer: 18/02973

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M. Kuijer

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Heeft hof ten onrechte eerdere veroordelingen in strafverzwarende zin betrokken in de strafoplegging?

Heeft hof ten onrechte eerdere veroordelingen in strafverzwarende zin betrokken in de strafoplegging?

Het cassatiemiddel klaagt over de strafmotivering. Het voert daartoe aan dat het hof ten onrechte strafrechtelijke veroordelingen die nog niet onherroepelijk waren, in strafverzwarende zin heeft betrokken in de strafoplegging.

De vaststelling van het hof dat de verdachte ‘reeds meermalen onherroepelijk voor lokaalvredebreuk is veroordeeld. Die veroordelingen hebben de verdachte er kennelijk niet van weerhouden om opnieuw strafbare feiten te plegen’, waarmee tot uitdrukking is gebracht dat die veroordelingen op het moment van de ten laste gelegde feiten onherroepelijk waren, is niet zonder meer begrijpelijk omdat het uittreksel waarnaar het hof verwijst daarvoor geen steun biedt. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:486

Zaaknummer: 19/01542

Rechters: W.A.M. van Schendel, M.T. Boerlage en A.E.M. Röttgering

Advocaten: Govers, M.P.J.W.M. M.P.J.W.M. Govers

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Herziening over rijden tijdens rijontzegging.

Herziening over rijden tijdens rijontzegging.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Op de door de advocaat-generaal in zijn conclusie vermelde gronden moet het in de aanvraag aangevoerde worden aangemerkt als een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv.

De aanvraag is dus gegrond. Omdat na verwijzing geen ander oordeel mogelijk zal zijn dan dat het vonnis van de rechtbank Amsterdam van 22 december 2017 zal worden vernietigd en de aanvrager alsnog van het hem ten laste gelegde zal worden vrijgesproken, zal deze verwijzing achterwege blijven en zal de Hoge Raad zelf de aanvrager vrijspreken van het hem ten laste gelegde.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, vernietigt de uitspraak waarvan herziening is gevraagd en spreekt de aanvrager vrij van het hem ten laste gelegde.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:553

Zaaknummer: 19/02657

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: J.P. Sanchez Montoto

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft verdachte het wapen van zijn vader dat op een tafeltje in de woonkamer van de woning van verdachte en zijn ouders lag, voorhanden gehad?

Heeft verdachte het wapen van zijn vader dat op een tafeltje in de woonkamer van de woning van verdachte en zijn ouders lag, voorhanden gehad?

Het middel klaagt onder meer dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft bewezen verklaard dat de verdachte, kort gezegd, een wapen voorhanden heeft gehad.

Op grond van artikel 13 lid 1 Wet wapens en munitie (hierna: WWM) is het verboden een wapen van de categorie I voorhanden te hebben. Het handelen in strijd met dit verbod is als misdrijf strafbaar op grond van artikel 55 en 56 WWM.

Voor een veroordeling van het – als pleger – voorhanden hebben van een wapen is vereist dat de verdachte het wapen bewust aanwezig had. De in de rechtspraak van de Hoge Raad in dit verband gebruikte aanduiding van ‘een meerdere of mindere mate’ van bewustheid geeft aan dat de verdachte zich bewust was van de (waarschijnlijke) aanwezigheid van het wapen, zonder dat die bewustheid zich hoeft uit te strekken tot de specifieke eigenschappen en kenmerken van het wapen of tot de exacte locatie van dat wapen. Voor het bewijs van dergelijke bewustheid geldt dat daarvan ook sprake kan zijn in een geval dat het niet anders kan dan dat de verdachte zulke bewustheid heeft gehad (vgl. HR 20 september 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP5992).

Voorts houdt het aanwezig hebben van een wapen in dat de verdachte feitelijke macht over het wapen kan uitoefenen in de zin dat hij daarover kan beschikken. Daarvoor hoeft het wapen zich niet noodzakelijkerwijs in de directe nabijheid van de verdachte te bevinden. In bijzondere gevallen volstaat de enkele mogelijkheid tot het uitoefenen van feitelijke macht over het wapen niet voor het oordeel dat de verdachte dat wapen voorhanden had in de zin van artikel 13 lid 1 WWM. Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer iemand onverhoeds of ongewild kortstondig een wapen van een ander in handen krijgt of wanneer iemand

onverwacht kennis krijgt van de aanwezigheid in zijn nabijheid van een wapen van een ander, terwijl hij redelijkerwijs daarvan niet direct afstand kan nemen.

Het oordeel van het hof dat de verdachte het wapen voorhanden heeft gehad, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting. Het is ook toereikend gemotiveerd, mede gelet op de opgenomen verklaring van de verdachte dat het wapen op de bank lag, hij en zijn vader het na lange tijd weer uit een kast hadden getrokken, hadden schoongemaakt en in het vet hadden gezet, zij een paar dagen daarvoor ermee in de tuin had geschoten en het wapen voor alleen zijn vader en hem voorhanden was. Voor zover het middel daarover klaagt, faalt het.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:510

Zaaknummer: 19/00901

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: G.W.L.A.M. Koppen

Wetsartikelen: 13 WWM

RECHTSPRAAK

Herstelarrest over de hoogte van een opgelegde betalingsverplichting.

Herstelarrest over de hoogte van een opgelegde betalingsverplichting.

De Hoge Raad heeft in deze zaak bij arrest van 21 januari 2020 de uitspraak van het hof vernietigd, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, en het te betalen bedrag verminderd in die zin dat de hoogte daarvan € 33.977 bedraagt, met verwerping van het beroep voor het overige.

In dat arrest is vermeld dat aan de betrokkene een betalingsverplichting is opgelegd van € 37.753,34 en is overwogen dat als gevolg van de overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM die betalingsverplichting moet worden verminderd. De vermelding van het bedrag van € 37.753,34 is een misslag. Aan de betrokkene was door het hof een betalingsverplichting opgelegd van € 33.978. Daarom dient de laatste volzin van rechtsoverweging 3.2 van dat arrest als volgt te worden gelezen:

‘Dit moet leiden tot vermindering van de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting van € 33.978.’

Dit heeft tot gevolg dat in dat arrest de tekst bij het tweede streepje van de beslissing als volgt moet worden gelezen:

‘vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 30.580 bedraagt.’

De Hoge Raad bepaalt dat het arrest dat in deze zaak op 21 januari 2020 is uitgesproken, moet worden gelezen met inachtneming van de hiervoor vermelde verbeteringen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:529

Zaaknummer: 17/03612

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontvankelijk verzet tegen strafbeschikking wegens overtreding Taxiverordening Amsterdam 2012?

Ontvankelijk verzet tegen strafbeschikking wegens overtreding Taxiverordening Amsterdam 2012?

Het cassatiemiddel richt zich tegen het oordeel van het hof dat het tegen de strafbeschikking gedane verzet niet-ontvankelijk is.

Op grond van artikel 257 lid 3 Sv kan het doen van verzet (ook) geschieden door een bij bijzondere volmacht door de verdachte schriftelijk gemachtigde. Die aldus schriftelijk gemachtigde dient zelf op het parket te verschijnen en aldaar die volmacht over te leggen. De wet biedt niet de mogelijkheid dat een dergelijke volmacht anders dan in persoon op het parket wordt overgelegd (vgl. ten aanzien van de vertegenwoordiger van de verdachte als bedoeld in art. 450 lid 1 aanhef en onder b Sv HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM2496).

Gelet hierop en in aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat het verzet door de gemachtigde schriftelijk is gedaan onder bijvoeging van de schriftelijke volmacht, getuigt het oordeel van het hof dat het verzet niet op de juiste wijze is gedaan en dat de verdachte om die reden niet-ontvankelijk moet worden verklaard in zijn verzet, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het ook niet onbegrijpelijk. Daarbij verdient nog opmerking dat, anders dan het middel tot uitgangspunt neemt, in dit verband niet relevant is of ter terechtzitting in hoger beroep de verdachte of een door hem op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman is verschenen en de verdachte onderscheidenlijk de gemachtigde raadsman aldaar heeft verklaard dat de verdachte de wens had om op rechtsgeldige wijze verzet te doen; die omstandigheid is immers specifiek van belang bij een onvolkomen volmacht door advocaten die een gewoon rechtsmiddel als bedoeld in artikel 449-452 Sv instellen of verzet als bedoeld in artikel 257e Sv doen, omdat zij, anders dan bijzonder gemachtigden, een gewoon rechtsmiddel door middel van een schriftelijke volmacht kunnen instellen en schriftelijk verzet kunnen doen bij een aan de officier van justitie gerichte brief (vgl. met betrekking tot gewone rechtsmiddelen HR 5 december 2017, ECLI:NL:HR:2017:3071).

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:551

Zaaknummer: 19/01581

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: M.E. van der Werf

Wetsartikelen: 257 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft verdachte, die enkele uren in de slaapkamer van de medeverdachte is geweest, de zich in die slaapkamer bevindende vuurwapens en munitie voorhanden gehad?

Heeft verdachte, die enkele uren in de slaapkamer van de medeverdachte is geweest, de zich in die slaapkamer bevindende vuurwapens en munitie voorhanden gehad?

Het middel klaagt over de bewezenverklaring van het voorhanden hebben van, kort gezegd, wapens en munitie.

Voor een veroordeling van het – als pleger – voorhanden hebben van een wapen of munitie is vereist dat de verdachte het wapen of de munitie bewust aanwezig had. De in de rechtspraak van de Hoge Raad in dit verband gebruikte aanduiding van ‘een meerdere of mindere mate’ van bewustheid geeft aan dat de verdachte zich bewust was van de (waarschijnlijke) aanwezigheid van het wapen of de munitie, zonder dat die bewustheid zich hoeft uit te strekken tot de specifieke eigenschappen en kenmerken van het wapen of de munitie of tot de exacte locatie van dat wapen of die munitie. Voor het bewijs van dergelijke bewustheid geldt dat daarvan ook sprake kan zijn in een geval dat het niet anders kan dan dat de verdachte zulke bewustheid heeft gehad (vgl. HR 20 september 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP5992).

Voorts vergt het aanwezig hebben van een wapen of munitie dat de verdachte feitelijke macht over het wapen of de munitie kan uitoefenen in de zin dat hij daarover kan beschikken. Daarvoor hoeft het wapen of de munitie zich niet noodzakelijkerwijs in de directe nabijheid van de verdachte te bevinden. In bijzondere gevallen volstaat de enkele mogelijkheid tot het uitoefenen van feitelijke macht over het wapen of de munitie niet voor het oordeel dat de verdachte dat wapen of die munitie voorhanden had in de zin van artikel 26 lid 1 Wet wapens en munitie (WWM). Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer iemand onverhoeds of ongewild kortstondig een wapen of munitie van een ander in handen krijgt of wanneer iemand onverwacht kennis krijgt van de aanwezigheid in zijn nabijheid van een wapen of munitie van een ander, terwijl hij redelijkerwijs daarvan niet direct afstand kan nemen.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte om twee uur 's nachts in de woning van [betrokkene 1] de slaapkamer is binnengegaan, dat zij daar twee vuurwapens naast het bed heeft zien liggen en deze heeft aangeraakt om deze te verschuiven richting het bed en dat zij daar vervolgens bij [betrokkene 1] in bed is gaan liggen. Verder heeft het hof vastgesteld dat op het derde wapen, dat is aangetroffen op het kastje naast het bed, het DNA van de verdachte is aangetroffen. De verdachte en [betrokkene 1] zijn enkele uren later in de slaapkamer aangehouden. Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte, door het zien en het aanraken van de wapens en het verblijven in de directe nabijheid daarvan, zich bewust was van de aanwezigheid van de wapens en de bijbehorende munitie en daarover kon beschikken, zodat zij die wapens en munitie voorhanden heeft gehad. Dat oordeel geeft, gelet op wat onder 2.4 is vooropgesteld, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het is ook toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:504

Zaaknummer: 18/02307

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: D.N.A. Brouns

Wetsartikelen: 26 WWM

RECHTSPRAAK

Betekening verstekmededeling ex artikel 366 Sv en overschrijding redelijke termijn.

Betekening verstekmededeling ex artikel 366 Sv en overschrijding redelijke termijn.

Het cassatiemiddel klaagt dat na het wijzen van het arrest bij het betekenen van de verstekmededeling onvoldoende voortvarendheid is betracht, als gevolg waarvan de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 197 dagen, waarvan dertig dagen voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze 180 dagen, waarvan dertig dagen voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:541

Zaaknummer: 19/00755

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: C.P. Wesselink-van Dijk

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Heeft het hof een juiste uitleg gegeven aan het bestanddeel ‘voorhanden hebben’?

Heeft het hof een juiste uitleg gegeven aan het bestanddeel ‘voorhanden hebben’?

Het middel klaagt dat het hof is uitgegaan van een onjuiste rechtsopvatting omtrent het bestanddeel ‘voorhanden hebben’ in artikel 26 Wet wapens en munitie (hierna: WWM).

Voor een veroordeling van het – als pleger – voorhanden hebben van een wapen of munitie is vereist dat de verdachte het wapen of de munitie bewust aanwezig had. De in de rechtspraak van de Hoge Raad in dit verband gebruikte aanduiding van ‘een meerdere of mindere mate’ van bewustheid geeft aan dat de verdachte zich bewust was van de (waarschijnlijke) aanwezigheid van het wapen of de munitie, zonder dat die bewustheid zich hoeft uit te strekken tot de specifieke eigenschappen en kenmerken van het wapen of de munitie of tot de exacte locatie van dat wapen of die munitie (vgl. HR 31 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:504).

Het middel berust op de andersluidende opvatting dat de voor het voorhanden hebben van een wapen of munitie vereiste bewustheid zich uitstrekt tot de specifieke eigenschappen en kenmerken van het wapen of de munitie, waaronder ook de indeling van dat wapen in categorie II dan wel categorie III, en kan daarom niet tot cassatie leiden.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:507

Zaaknummer: 18/01788

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 26 WWM